

Németh István Péter

Tapolcai kalendárka

Január

Keringélnék az évszakok, akárha
ereink nyolcasában a vér,
mert ha elmenőben már a tél,
tavasszal a szív le-ledobálja
köd-ködmönét, s egészen őszig,
a nyáron át hordott rétingre vetkőzik,
mígnem a tél újra visszatér.

Február

Egész télen át így vagy velem:
nyárból maradott sál vállamon
ölelésed, ám kesztyűtelen
vissza-visszavágyik, fájdalom,
tenyered fészkébe újra – melegítsd! –
öt meg öt lázas ujjbegyem is,
míg nem nyit nyomod havában arany kikerics.

Március

Tarvágás volt. Hérics nem nyílik. Rügy sem fakad.
Böjti szél borzolgat még lombja sincs ágakat.
Sétáló roppant az ujján, siratja máris,
hogyan lehet nyárra fasorból katedrális.
Mézszín fűrészporral beszórt porond felett menny
kéklik, cirkuszi sátra hűvösen lebben.
Évgyűrűk illatoznak maradék ligetben.

NÉMETH ISTVÁN PÉTER (1960) az ELTE magyar–könyvtár szakán végzett. Tapolcán él. Legutóbbi kötete: *Petőfi közelében* (2023).

Április

Akár ingjét bohém költő, a föld már este
a hófoltjait hasztalan kereste,
s mintha nem vicsorított volna soha,
hová lett a jégcsap mint farkasfoga?
Fagyos szél ujjá, cipruság, oly nagyon
nem kocog többé az ablakon.
Neked ajtó és hunyor is nyílik, hol lakom.

Május

A költő mint ama gólyamadár, kinek
röptét sivatag rókái, s delfinek
kísérték csak, ám így is hazatalált,
hosszú nyakát bár hosszabb nyíl fúrta át
ott, itt kitömte jutalmul az ember. De még
égbe röpíthette, nem hagyta hullni ekképp
dicsőítve meg gyilkosa fejevérét.

Június

Télizöldként
kelt fény-örvényt:
„Vélem a fagy meg se történt,
ne fennkölt s mély
verset költsél!” –
így kérlelt a jázmin-tölcsér.

Július

Utánad int szomjasan egy lombos ág,
és a kánikulában, mert nélküled marad,
marasztalna a Szent György-hegy is, ám elbocsát,
míg bátran csapnak le bazaltjára madarak,
akár lustán nyújtózó krokodilusra csak:
az éles kőfogak közé szorult maradék
gyümölcsöket hogy csipegessék.

Augusztus

Hogy vízre lépsz, nőbb a táj a pillanatban,
kamaszlány-melleit nád paravánja mögül
mutatná Fonyód már, míg feltündököl
az egész Aranykagyló-öböl,
s régibb vár a Királynészoknyája alatt van.
Fehér sirály-csapat ríja úzásod felett,
s tátogják e kis dalt csónakba még sose tett
vörösszárnyú keszegek.

Szeptember

Arany birsalma csobban kék
patakba koromszín ágak alatt.
Menta hajlik fürtjeivel még
föléjük, kik szétrebbentek,
a halak. Szellő sápadt lombokba kap.
Rőt uszony és pirók-szárny között
sodródik forogva az első levél
s a vízről az égre visszapörög.

Október

Álmos alomból fölsimogatott
árvult kölyökkutya vagyok,
ki anyja tejszagával együtt
egy lyukas rongyot is kapott,
és október ormain mindenütt
azt látja már csak, mint lobog, lobog,
s nincsenek külön a közelre jött
gazda- vagy sintérszagok.

November

A kapolcsi kanyarban egyszer
biciklijével fiatal anyám esett el,
máskor tartálykocsi szakadt a
kristály tiszta vizű patakba:
pisztrángok egén úszott az olajpocsolya,
s a gyerek még nem is látott szivárványt soha...
Borulj ránk majd Balaton fölötti kupola!

December

Az ádventi gyertyák harmadikja vár,
gyűjtsam. Halvány rózsaszín akár
karod volt, dehogyis perzselte a láng,
kánikulában óvta hévizi fűz s platán.
Imént húztam középre a parazsat.
Először imát suttogva beszél.
Majd mint kályhába zárt kutya csak
vonít reggelig a decemberi szél.

Malomtavi elégia

Magzatvíz ömöl itt mióta
megszülettem, és a tóba

toronyárny tótágast kígyózva
ér, s ámulok, mintha harangszóra

nyílna-csukódna a tavirózsa.
Perisztaltikusan egy ében pióca

zöld valiznériák indáin át halad.
Balatonból feljött halak

smaragd platán-lombok alatt
siratoznak malom-falat.

Sárgulnak s pirulnak most fűzlevelek
innen iramló patak felett,

a párakék pedig, akárha lehelet
hűlő tükrökön lebeg, lebeg, lebeg.

A vén parti ház torzó.
Még repkény fut leomló

bástyáira föl, s komló.
Beszítálja maholnap a porhó.

Csak arcod nem hull habokba:
moccsatlan mintha volna

üveg mögött a szívforma
arcú szentkúti Madonna.

Alatta szárnya alá is rejtve fejét
alhat a fáradt vadkacsa-nép.

Mert nincs külön föld, víz, se ég:
egybefogat mindent a malomkerék.